

Det gør mig overordentlig ondt, hvis jeg skulde have fornærmet den højtærede Justitsminister. Jeg er mig fuldt bevidst, at Ministeren har en fintfølelse Konstitution. Det ser jeg i høj Grad op til som noget værdifuldt hos den højtærede Minister, men det undrer mig, at denne Fintfølelse er af saa sart Art, at det kunde føles som en Fornærmelse, at man gjorde et ganske almindeligt Spørgsmaal. Jeg er vis paa, at Ministerens Fornærmelse vil fortage sig, hvis Ministeren vil læse ikke alene den ene Artikel, men de to Artikler, der har staaet i „Social-Demokraten“ om disse Emner, idet den Fremstilling, som her har været givet af Venstres Stilling overfor Sædelighedsforbrydelserne, absolut maa siges at være af en saadan Art, at den er vildledende for Befolkningen. Naar jeg finder det rigtigst at imødegaa Sædelighedsforbrydelserne gennem Straffeloven, er det, fordi jeg mener, at der her er et Grundlag, som har været gennemarbejdet en lang Række Aar af vore dygtigste Mænd, som har Mulighed for at samle Opfattelserne paa Rigsdagen, og som rummer alle de Paragraffer, der er nødvendige for, at vi kan have den fuldeste Betryggelse overfor disse obscure Personer.

Godskesen: Til den højtærede Minister vil jeg sige, at naturligvis ogsaa jeg mener, at den, som trænger dertil, skal have en Værge, men denne skal være den umyndiggjorte til Hjælp og Bistand. Hvis der bliver Spørgsmaal om at indespærre en umyndig, saa vil, forekommer det mig, den naturlige Ordning være den, at en Repræsentant for Samfundet, som varetager dets Interesse, optræder imod den umyndiggjorte og forlanger ham indespærret, medens derimod Værgen staaar ved hans Side som hans Hjælp og Bistand og anfører, hvad der kan siges i hans Interesse og særlig imod Indespærring. Det er en Forvanskelse af Værgemalets Karakter, hvis den samme Værge skal optræde paa den ene Side som Samfundets Repræsentant mod Myndlingen og paa den anden Side som Myndlingens Repræsentant, der skal være til hans Hjælp og Bistand.

Da den højtærede Justitsminister i sit sidste Foredrag skød sig stærkt ind under de Udtalelser, han har faaet fra Parti-formændene, og derunder særlig henviste til det ærede Medlem Hr. Pürschel, maa jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse, hvorledes det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelser om denne Sag faldt den 16. December. Hr. Pürschel sagde: „Da man har rejst Spørgsmaalet om Række-

vidden af det Tilsagn, der er givet fra Parti-formændenes Side, vil jeg gerne sige, at jeg opfatter ikke et saadant Tilsagn som i den Grad bindende, at man ikke skulde have Lov til at stille endog ret vidtgaende Ændringsforslag til det Forslag, som er fremsat, og tror ikke, det af Hensyn til fremtidig Praksis vil være hensigtsmæssigt at se alt for stærke Baand i dette, at man faar et saadant Tilsagn fra Parti-formændene. Det vil blot føre til, at man i Fremtiden ikke faar disse Tilsagn“. Jeg tror derfor ikke, at den højtærede Minister hos Hr. Pürschel kan søge Hjemmel for, at det ærede 1ste landstingvalgte Medlem og jeg skulde være udelukket fra at gøre vore Anskuelser gældende i Udvalget og under Sagens senere Behandling.

H. P. Johansen: Jeg vil gerne rette en Misforstaaelse hos den ærede Ordfører for Venstre. Jeg kom, da jeg først talte, med en Bemærkning om, at der ud over Landet, hvor man ikke særlig anlægger juridiske og heller ikke særlig politiske Betragtninger i denne Sag, var Tifredshed. Denne Udtalelse sigtede imidlertid ikke til Lovforslaget, men til den Interneing, som er sket. Det er min Tro, at der er Tilfredshed ud over Landet med, hvad Justitsministeren har gjort. Men det er ogsaa en Kendsgerning, som jeg sagde, at der er Politikere og Jurister, som har kritiseret det. I øvrigt tror jeg, at det for nange er vanskeligt at forstaa, at der er Trud til den Misfornøjelse med mine Udtalelser, som den ærede Ordfører for Venstre gentagne Gange har givet Udtryk. Jeg har peget paa den Kendsgerning, at den forrige Justitsminister afviste Sagen for et Par Aar siden, og at den nuværende Justitsminister er den første, som har rejst Sagen. Der er slet ikke Tale om at forgløde den ene eller sværte den anden; det er kun en Kendsgerning, jeg har fremdraget; det maa dog være fuldt berettiget og giver ikke den ærede Ordfører for Venstre Grund til Misfornøjelse.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg an ikke komme ind paa at maale mig med det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmit), hvad Indsigt i Samfundets Dybder angaar, og det kan godt være, at un har Ret i, at netop disse Aar viser en stærk Bevægelse indenfor Folkene, som ogsaa kan udlægges som en Slappelse i Moral. Jeg tror imidlertid, at dette er et Fæomen, som gaar igennem alle Lande efter den sidste, store Krig som efter tidligere store